

ion drăgușanul

credință și religii

cluj-napoca, 2023

„Toată lumea crede:
unii cred că cred,
iar alții cred că nu cred”

Lev Tolstoi

Coperta: A. Dürer – *Isus plângând*

prin dragoste Hristos a înviat

și pe Iisus l-au despiciat în două,
să-l folosească-n două învieri
pe când deschid câte o rană nouă
și-n coasta primenitei primăveri
ca să purtăm cununile de spini
și sângele cel proaspăt să-nspăimânte
și mugurii năvalnici din grădini,
și grâiele ce-au început să cânte:

Iisus la unii și Iisus la alții,
iar între nume lespede de ură
pe care o depun până și psalții
cu diferita lor ferecătură,
deși în inimi Fiul mai tresare
în somnul lui de inimi apărat
cu dragoste în veci vindecătoare:
prin dragoste Hristos a înviat!

se naște starea mea de bine

eu stau de vorbă cu copacii
când au vreo clipă pentru mine,
iar vremea vremii vremuită
se macină în depărtări
zidind un templu de lumină
în care orbii să se-nchine
vegheați de stele nevăzute
ce poposesc în lumânări

și-abia atunci îmi pun cămașa
de mult uitaților martiri
să pot pași pe lungă calea
ce duce înspre nicăieri
și mă-nconjoară-n taină orbii
cu bezna oarbilor priviri
în care basmele adastă
împovărate doar cu ieri,

deși sunt culmi care tot schimbă
și taine, și dezvăluiri,
și orizonturi tot mai calme
vegbind la margine de drum,
deși-s cununi pentru mirese
și sceptre pentru noii miri

și-n bolta cerului ca marea
vâslind prin caiere de fum,

dar nu-mi mai pasă, văd ce văd
și înțeleg cât înțeleg
când stau de vorbă cu copacii
ce au vreo clipă pentru mine
și-ncerc din lanțurile vremii
de ce-i erez să mă dezleg,
căci prin tânjirea libertății
se naște starea mea de bine

mi se desprind discret din pleoape

îmi mângâi pleoapele, arsura
prin vârful degetelor țipă
și-atunci se-nvolbură natura
luând contururi de aripă
căci universul e în mine
un fel de pasăre măiastră,
iar pleoapele deschid spre sine
din când în când câte-o fereastră

să intre proaspătă și bună
lumina grea a dimineții
ca să existe împreună
în spațiul mult prea strâmt al vieții
și cel ce-i veșnic prea departe,
și cel ce-i pururi prea aproape,
și-aud cum filele de carte
mi se desprind discret din pleoape

să pot păși cu cei dezamăgiți

istoria înșiră Atlantide,
iar cei plecați nu par să ne mai doară
căci voluptatea lumii de-a ucide
transformă omenirea în fiară,
și de purtăm pe mâini ca pe efigii
prelingerile sângelui jertfit
războaiele sunt sfinte prin religii
și raiul prin omor s-a împlinit;

și totuși, raiul nu mai e ce-a fost,
pâraiele de lapte și de miere
în viitorul lumii fără rost
pustiilor promit o înviere
ca sub obloane verbele să spele
neprihănirea celor ce mor
uciși de-ngrămădirile de rele
care ne lasă fără viitor,

și cât de mincinos e „Pace, vouă!”,
îndemnul la iubire-i ipocrit,
iar rana lui Iisus e tot mai nouă
căci fiecare-nfige un cuțit,
apoi cu trupul sacru se hrănește
și bea din cupa sângelui divin,

orgia crimei încă ne orbește
și bem uitarea cupelor cu vin

de parcă ne-am nutri doar cu otravă,
de parcă numai gândul otrăvit
ar dobândi dumnezeiasca slavă
și ar întoarce viețile-nmiit:
ce tristă-i lumea fără Dumnezeu
și-atât de-aglomerată cu sfințiți!
încă aștept pe mal un curcubeu
să pot păși cu cei dezamăgiți

sub întrebări ce n-au nici un răspuns

la vârsta noastră, spune Fodor Joszef,
ar trebui s-avem câte-un răspuns,
și semănăm deasupra noastră fumul
țigărilor – zăvor de nepătruns;
de ce?, întreb, apoi asmut dulăii
după o minge ce plonjează-n zbor,
să știu și eu, răspunde Fodor Joszef,
ce va mai fi, de-a fi cumva să mor;

fumăm adânc și cerul așchii, așchii
în trupuri se prelinge încruntat,
dulăii zboară tot mai plini de viață
de parcă au un gol de bucurat;
tu sufletul ți-l știi și după chip?,
întreb într-un târziu al vieții eu,
apoi adaug: nu-ți știi propriu chip,
și-atunci cum să-l cunoști pe Dumnezeu?

o fată-ncearcă tainic să asculte
dilemele bărbaților bătrâni,
însă în preajma noastră nu există
decât o-ncăierare între câini
și-astfel țășnim, din joaca lor tenace
să-i despărțim cumva printr-un impuls,
și-atunci noroiul de sub tălpi se frânge
sub întrebări ce n-au nici un răspuns

căci m-a uns destinul pururi menestrel

pasăre măiastră, pasăre de foc,
ți s-au tras perdele grele la fereastră,
aripile tale s-au pierdut în noapte
ca niște corăbii, pasăre măiastră,
dar s-aud vâslașii, cântecul lor viu
ca o boare sfântă prinde să se-audă,
în curând corăbii vor afla contur
de speranță nouă pe sub pleoapa udă

și-am să urc în Soare, sufletu-mi e munte,
ca să-mi fac sălașul liniștii depline,
vor păși cu mine spre înalt copăcii
și izvoare repezi vor păși cu mine
căci atât există: dreptul lor la Soare,
dragostea totală de a fi prin el,
de aceea-s cântec, frunză de pe ramuri,
căci m-a uns destinul pururi menestrel

să pot să beau înveșnicite spații

la fiecare-ntoarcere-ntre lacuri,
în felul meu sălbatec mă închin
și tot adun din ancestrale leacuri
câteva cioburi numai din destin
visând ulciorul să îl pot reface
ca să păzească veșnic vinul bun,
deși povestea ciob cu ciob mă tace
încât mi-i peste fire să mă spun,

deși în palme încă port stigmat
pe care le desfac indiferent
ca pe un nod din frânghii încurcate
într-un năvod zvârlit peste prezent
ca să adune din bulboane pești
pe care să-i zidesc drept constelații
ca uneori, prea însetat de vești,
să pot să beau înveșnicite spații

și calea-i tot mai grea și tot mai glod

bătrânul Tolstoi, undeva, departe,
refuză întrebările și zice:
Ce poți sau nu afla se află-n moarte,
nici un răspuns n-ai să găsești aice,
unde prostia leneșă, nătângă
se-nchipuie înțelepciune-n cer!
un fulg mi s-a topit pe geana stângă,
să-l iau drept semn benefic și să sper?

toți cred – dar unii cred că cred,
iar alții cred că nu – doar din bravură,
bătrânul Tolstoi, veșnicul aed,
aruncă-n brazde reci semănătură,
dar nu răsare-n urmă-i nici un fir
prevestitor de viață și de rod –
un șir în carte, cartea într-un șir
și calea-i tot mai grea și tot mai glod

vânzându-și Fiul de pe cruce

prea multe cruci sunt pe pământ,
Iisus e zilnic răstignit
și văd cum sângele lui sfânt
e cu migală răscolit
să plângă sufletele-n noi
și sângele în noi să geamă
și-n suferință și-n nevoi
să fim preocupați de teamă

tot mai supuși zvârlind arginții
cei otrăviți în rana sfântă
avar să-i numere doar sfinții
și preoții ce cântă, cântă
de parcă până-n timpul meu
pe calea vremii ce ne duce
toți sacerdoții-s Dumnezeu
vânzându-și Fiul de pe cruce

prin sfinții din icoane

tânjeam după-nvierea naturii tutelare,
dar vin ninsori piezișe și visul mi-l amână,
petalele din arbori sunt păsări călătoare
și prăbușesc ucise speranțele-n țărână,
doar ierbile și grâul sub vitregii rezistă
și împlinesc destinul desferecat al vieții,
în loc să se întrupe o primăvară tristă
fu pironită-n cuie pe crucea dimineții:

aș vrea să strig spre ceruri, dar strigătul nu poate
tămădui în lege superba armonie,
cu verbele pe masă, cu tâmplele pe coate,
abia-mi târăsc destinul să-nfloare poezie,
dar viscolul răzbate cuvintele adânc,
iar veștile solare zac stinse sub obloane
căci Timpul poartă lăncii imense la oblânc
și tot mai des se-ncruntă prin sfinții din icoane

căci eu exist din veci îndepărtat

mi-aștern în file verbele să cânte
întotdeauna câte-un început,
o pasăre în ceruri o să-mplânte
durutul ei numai de ea știut,
doar eu nu am dureri și suferințe
căci începutu-i proaspăt și curat,
port aripe secrete de ființe
ce-ntotdeauna în lumini răzbat:

când am numai puteri de lumânare
ce pâlpâie-n lăcașul ei știut,
ascult vioara stinsă-n depărtare
căci cântul ei drept suflet l-am avut
și-ntotdeauna știu că sunt acasă
în universul meu abia schițat,
de starea vremii și de vreme nu-mi pasă
căci eu exist din veci îndepărtat

lumină în lumină, răzbind spre veșnicie?

versetele primare din cărțile prea sfinte
le-au copiat poeții la vremea lor din cer,
dar numai înțelepții vâslind printre cuvinte
au zămislit și sensuri în marele mister,
din voia lor pe umeri o să tot duc păcatul
și-mi voi zdreli genunchii cerând din veci iertare,
chiar de-am trăi ca sfinții asupra-ne bănatul
vinovăției sacre apasă cu ardoare:

în loc de a fi liberi, tot ispășim ca robii,
călăii de prin temple încă agită bice,
se zice că-ntre pietre de moară suntem bobii
ce năvălesc în pâine sfințită și se zice
că suferința-i dulce în larga veșnicie
în care alte lanțuri dogmatice s-or pune:
dar care-i rostul vieții când nu i-i dat să fie
lumină în lumină, răzbind spre veșnicie?

e doar neostenită căutare

iubirea nu-i nicicum un arhetip
și n-o trăiești dintr-un instinct primar,
nici sufletul din tine n-are chip
căci doar din fără chip îți este dar,
dacă-ai putea, cu sufletul pe masă,
să-l tot privești și să te poți pricepe,
ai desluși și calea luminoasă
a chipului cu care totu-ncepe,

dar ești, ca mine, orb ce are văz
încolonat în lunga rătăcire
și-n drum de pulberi lanul de ovăz
împrăstie mănunchiuri reci de fire
la fel de rătăcite și nu-i cine
să le și mute-n brazda roditoare,
și-astfel pricep că-nsingurarea-n mine
e doar neostenită căutare

sunt singura cădere în ispită

cred că există și există-n toate,
că îl trăiești și că te lași trăit,
că-n firea lui fărâma te socoate
sau poate mai presus de infinit,
prin noi există și prin noi respiră,
iubirea lui și-a noastră sunt tot una,
scânteia lui lăuntrică inspiră
și-i mir mântuitor întotdeauna:

de-ar fi departe, cele omenești
i-ar fi străine și-ntr-un fel vrăjmașe
și nu ar ști ce-nseamnă să iubești
cu vâlvătai de suflet uriașe,
poate că-i timpul să-l aflăm în noi
sau într-o creangă proaspăt înflorită
căci viața de acum și de apoi
sunt singura cădere în ispită

căci îmbrânțește înspre nicăieri

eu n-am păreri, cuvintele-s stigmat
și-adeșori prin suflet îmi străpung
ca stelele în grea singurătate
la care nici cu văzul nu ajung
și mi se-ntâmplă să le pun pe masă
privind un cântec care se prelinge
dintr-un stigmat ce dureros apasă
ca-n primăvară iarna ce mă ninge

și protestează-n mine toți copacii
cu sevele de friguri încleștate,
iar universul își aprinde macii
ispitei de-a păși-n eternitate,
deși eternitatea-i prea departe
și nu cunoaște pământești dureri
ca o-ntrebare care ne desparte
căci îmbrânțește înspre nicăieri

sub sângele speranței din apus

e foarte sigur că nu știm nimic
și că nevoia de speranță-nșeală,
butucul beznei n-am cum să-l despici,
toporul s-a tocit fără-ndoială
și nu poți face-n veșnicii fisuri
prin care să pândești cândva ca furii,
deci trebuie cum ești să te înduri,
pe neputința ta să nu te-nfurii

căci e aceeași ca întotdeauna
cu generații duse spre niciunde,
un clopot mut încă ascunde Luna,
iar Soarele un altceva ascunde,
și de aici și până-n mult mai sus
aceleași stoluri de îndepărtări,
aceleași cioburi vii de întrebări
sub sângele speranței din apus

iar Dumnezeu, în ceruri, a tras deja zăvorul

Pământul este plin de ucigași,
din veac în veac șiroaiele de sânge
depun rugină cruntă peste pași,
iar Dumnezeu, departe, încă plânge,
dar cui să-i pese, când scrâșnesc altare
bolborosind sfințenii îndătinatei crime,
religia urăște religii cu ardoare,
iar Dumnezeu își pierde puterile infime,

deși ideologii îl fac mereu complice,
iar sulița-n icoane de sânge aburește,
tăcerea lui cea sfântă a prins să se despice,
iar sacerdotul urii în toate stăpânește;
nu-i dragoste în lume, deci nu mai e nimic,
se spulberă trecutul, dispăre viitorul,
prezentul omenirii e tot mai inamic,
iar Dumnezeu, în ceruri, a tras deja zăvorul

am fost cu viii dureros de viu

mie să-mi dați doar Soarele-napoi
din cupa lui să pot sorbi clipite,
căci mâine-i miercuri și poimâine-i joi,
Dragonul zvârle spre Pământ cuțite

și se-nfășoară larg în constelații
cu tot avântul lui de frig polar,
iar cenușiu beznelor din spații
deja mi-a-nfipt în suflet un ghețar

și nu e drept, căci m-am desprins din Soare
când condamnat la viață fu să fiu,
iar ca martir al vieții viitoare
am fost cu viii dureros de viu

în nemărginiri, cuțite

pe deasupra lumii caii
    în galop nestăvilit
scânteiază din copite
    și se duc, se duc, se duc
înspre lumi necunoscute
    unde locul lor tihnit
se înfășură-ntr-un clopot
    de sub cerul ca un nuc,

i-am urmat cândva-ntr-o seară
    despicându-mă în două:
rădăcinile-ntr-o parte,
    crengile peste galop,
și-am sperat c-o să descopăr
    hăt, departe, lumea nouă
care-și deslușește sensul
    la lumina unui scop,

dar și-acolo, întuneric,
    timp prelins din lumânare
și dogmatici stând de veghe
    și-mbrâncind spre calea lor,
dispăruseră și caii
    într-un fel de scufundare

unde a-mpietrit trecutul
împietrind în viitor:

mi-a fost dor atunci de viață,
respiram vremelnice
și mă întrupam agnostic
din probabile ispite,
iar copacul îmi strigase:
„Fie ce va fi să fie!”
și-avea frunzele înfîpte
în nemărginiri, cuțite

visând un lan, tânjește nemurirea

bătrânul duce un căruț cu tihnă
și pare că ar ști unde-l va duce,
în ceruri nori de plumb și neodihnă
mușcă vârtos din ceea ce străluce,
sunt mulți acei care-mi vorbesc de Soare,
sunt și mai mulți acei ce nu vorbesc,
și vin, și vin cu păsări călătoare
vreo câțiva îngeri, ce se spovedesc,

dar nu-i ascultă nimeni, neștiute
acele suferinți rămân străine
căci ne-am deprins doar cu dureri durute
precum stigmatul clocotind în vine,
ce-i mai departe depărtat rămâne
și nu-l cuprinde nici închipuirea;
pe masa mea, o felie de pâine
visând un lan, tânjește nemurirea

desprins din veșniciile râvnite?

unde se-ntorc și unde se tot duc
acești pribegi ai vremurilor mele
cu tălpile îndurerat de grele
ce las urme numai în papuc?
mă dau din calea lor mai deoparte
și mă cuprinde ostenită milă
când îmi ascund tristețile în filă
din cerul nesfârșit, de mai departe,

de ce e taină și de ce există
pentru sfârși cândva în a nu fi,
sunt sigur că-o să aflu într-o zi
de ce e existența mult mai tristă
sub camuflajul leneș de clipite
pe care le trăim abandonați:
nu vă-ntrebați dacă vreodată v-ați
desprins din veșniciile râvnite?

pe care le croiră niște nori

femeia cu cadoul într-o pungă,
cu zâmbet trist și gând îndepărtat,
nici nu mai știe unde vrea s-ajungă
și cui va da ce-i pregătit de dat,
o văd trecând și mersul ei mă doare,
deși n-o știu și nici n-o s-o mai văd
purtând pecetea unor călătore
ce vin din sud, da-n mersu-i întrevăd

aceiași resemnată rătăcire
ce poartă pașii lumii pe pământ,
în cer cocorii prind să tot deșire
cuibare vechi vegheate doar de vânt,
în fond și vântul poate fi acasă
și îl aud cum râde uneori,
femeia trece-n straie de mireasă
pe care le croiră niște nori

în loc de fructe, stelele ce cad

stăm lângă piatră și-o privim intens,
dar ne arată fețe diferite
de parcă ar transmite un alt sens
spre văzurile pe piatră ațintite,

la fel există-un singur adevăr
dezvăluit din alte perspective,
de-aceea văd semințele în măr
drept meri rodind în toamnele lascive

de după zări ce nu mă vor cunoaște,
chiar dacă eu de fructe o să-i prad,
panerul meu adăpostind de Paști,
în loc de fructe, stelele ce cad

mi s-au prelins pe calea mea drept zile

e prea devreme, spune cel ce spune,
mai ai de dus în fără sens poveri
căci nu răsare și nici nu apune
ceva anume ici, în nicăieri,
tu crezi că vezi, că înțelegi, că știi,
dar ai puține verbe la-ndemână
încât nici nu-ndrăznești cumva să fii
decât o taină care se amână,

dar mă amuzi, îmi zice în sfârșit
acel ce zice și împarte verbe
atunci când își cioplește-n infinit
un chip al său, iar infinitul fierbe
precum poemul care-și află cale
și rostul tainic în anume file,
iar lacrimile-nfățișării sale
mi s-au prelins pe calea mea drept zile

să simt nevoia să deschid ferestre

în zarea zării vălurește grâul
și pâinile din el îmi par corăbii
căci caii albi s-au învățat cu frâul
arhanghelilor ce agită săbii
căci rolul lor e să aducă frică,
s-o risipească-n jur ca pe semințe
visând la clipa clipei, când ridică
ca niște snopi deruta din ființe,

dar eu sunt grâu și teama mi-i străină,
iar cei sătui, când s-or afla în pâine,
vor aștepta lumina ce-o să vină
ca să împartă felii și în mâine,
așa e dat și mă împac cu datul
doar ascultând cântările buiestre
pe care-adesea mi le trimite satul,
să simt nevoia să deschid ferestre

purtând toiagul unui vers

copacii clocotind de seve
ca niște ape ancestrale
din care au sorbit strămoșii
și inefabil, și destin
invită Soarele să guste
din vinul sacrelor pocale
din care soarta omenirii
m-a invitat cândva să vin,

să-mi pară Soarele o cupă
de pământescă ambianță
căreia mulți nu îi mai află
de-atâta vreme rost și scop,
să gust din Soare, să mă mântui
ca toată lumea cu speranță
intrând în horele cu astre
din care să mai sorb un strop:

hei, hei, descântecul acesta
să-l ducă păsările serii
în vâlmășagul dor de spaimă
și de-așteptat o nouă zi,
căci îl repet cu-nfrigurare
încât l-au învățat și merii,

iar în cămărilor cu fructe
    înseamnă un alt mod de-a fi,

nimic din viață nu se pierde
    atunci când viața se asumă
și-și urcă flăcările sacre
    deasupra lumii-n univers,
îmi spun citind cu nostalgie
    în fila vieților postumă
în care pribegesc poeții
purtând toiagul unui vers

să mă respire-n taină cu arcușul

de-atâta timp mi-i sufletul vioară,
arcușul rupt s-a prăbușit pe masă
și-atunci în voie liniștea-mpresoară
și învelește cerul în mătasă
ca să-mi rămână legile nescrise
căci nu mai vor să zacă în versete
și grele lanțuri au căzut pe vise
și le-au cuprins ruginile încete:

în viața mea de caligraf de stele
am copiat atâtea utopii
încât și cerul s-a golit de ele
și crengile i-s goale și pustii
de parcă-ar fi o copie-a viorii
căreia n-am să-i mai aștept urcușul
căci în curând au să se-arate zorii
să mă respire-n taină cu arcușul

cel ce-a cântat se-nfășură-n suspine

în depărtări stă cineva și cântă
și-abia-i citesc conturul încrunțat
de parcă-am sta la sfat îndelungat
și-i bandajez aripa proaspăt frântă,
dar nu-i răgaz, căci cântul se vrea dus
spre vârful lui de munte și de cer,
acolo unde cântecele pier
când nimănui nu au ceva de spus

și-atunci în cârcă îmi aburc tăcere
cu gândul s-o arunc într-o genune
să poată cântul mai departe spune
că e sortit etern pentru-nviere,
dar nu-l aud, s-a ferecat în sine
și-o lespede deasupra-i se prăvale,
iar prea departe, undeva în vale,
cel ce-a cântat se-nfășură-n suspine

„Nu-i trezi acuma, lasă-i să mai doarmă”!

nu-i trezi din somn, fiindcă visează
laptele și mierea care curg în râuri,
sfinții în veșminte albe și cu brâuri
și pe bătrânelul care calm veghează
și pe efemerii vieții în derută,
și pe-nveșniciții pripășiți în cer,
încă vin coloane-n cosmicul mister
ca să-și spună păsul despre lumea slută:

„Doamne, miluiește, că-am crezut în tine
și-am dat brânci ispitei, ne-am dezis de ea,
noi suntem supușii pravilei creștine
într-o viață-n care lumea-i tare rea!”,
iar bătrânu-și pune ochelari și tace,
liniștea divină nimeni nu o sfarmă,
și-atunci văd cuvântul, care semn îmi face:
„Nu-i trezi acuma, lasă-i să mai doarmă”!

urmau să-mi fie nesperat refugiu

mi-i cântecul de leagăn prima rugă
și-mi amintesc cum îngerii de pază
înfricoșați atunci s-au pus pe fugă
și-au folosit drept frânghii prima rază
pe care cu surâsul meu de prunc
o sloboziseam punte peste lume
gândind că de va fi să mă arunc
au să mă prindă nourii în spume,

eram, pe-atunci, în trupul meu captiv,
acum sunt captivul tuturor,
zac nemișcat într-un tablou votiv
și lanțurile dogmelor mă dor,
n-aș fi crezut că-atât de mulți dogmatici
au să îmi țină mintea în asediu,
că doar copacii-n primăveri apatici
urmau să-mi fie nesperat refugiu

eu, suflete, mai sparg niște obloane

eu, suflete, continuu să exist
și uneori mai sparg niște obloane,
dar orbii-mi strigă parcă din icoane
că gestu-i inutil și nu insist,
ci mă întorc cuminte în cămara
în care fructe coapte stau la pândă:
de-o vreme s-a golit și călimara
de verbele pierdute prin osândă

și-n spațiu uriașe substantive
proclamă dogme noi, tumefiante,
iar vrăbiile țipă din ogive
că irosesc clipite importante
în loc să sufăr mult, cum ne e dat
din pravilele scriselor canoane,
și totuși, câteodată, pe-nserat
eu, suflete, mai sparg niște obloane

vai, omule, de ce nu crezi în tine?

vai, omule, de ce nu crezi în tine
când știi că ești o cosmică plămadă,
un fulg din calea căii de zăpadă
înrouând și vindecând destine,
când știi că ești cățuia tremurândă
în care veșnicii își fac sălașul,
când clopotul cutremură orașul
cu vocea lui dumnezeiesc de blândă,

când trupul tău – corabie de tină
întotdeauna plină de vâslași –
ți-a deslușit și calea fără pași
pe care vin doar cei doriți să vină
pentru-mplinirea vieții cu destine
desprinse toate din același foc
ca să revină doar după soroc,
vai, omule, de ce nu crezi în tine?

deși-ți umbrește raza ta divină

porți în lăuntrul tău o lumânare
ce deslușește până-n depărtări
căci sufletul tânjește înspre zări
căzând în nefirească-ndepărtare
de parcă-ar fi doar sieși să-și ajungă
privindu-se din ce în ce mai rar,
iar în lăuntru-i calea-i tot mai lungă,
de tainele din el n-avem habar,

căci suntem robi doar trupului de gală
ce urcă-n șeaua vremilor buimac
de parcă-ar fi un univers sărac
și-ngârbovit târziu de osteneală,
hai, suflete, aprinde-te mai des
și în adâncul tău adu lumină:
ce te-nconjoară n-are nici un rost
deși-ți umbrește raza ta divină

durează sensuri pururi interzise

desprinși precum scânteile din pară
și rătăcind prin viață și alean
tot așteptăm întoarcerea în van,
căci focul nu s-aprinde-a doua oară
și-atunci ce-a fost rămâne neștiut
și despre-ntoarceri nu mai știm nimic,
deși țin predici boabele din spic
de câte ori o iau de la-nceput:

să nu mai arzi, să nu mai fii scânteie,
să nu-ndrăznești de tine să te-appropii,
te înfășoară-n lanțuri grele popii,
iar grâul se transformă în femeie
ca să-ți vegheze-ntoarcerea în vise
de parcă-o ușă tainică-ar deschide,
da-i prea târziu: în jur, efemeride
durează sensuri pururi interzise

de când îl duci pe suflet drept povară

pe viața vie prăbușesc religii,
cuvintele-s de-o vreme doar nisipuri,
iar stelele – lumină în efigii –
abia disting îndepărtate chipuri
de orbi care se-nchină-n întuneric,
de surzi sub clopotul ce nu-l aud,
nimic n-a mai rămas deplin și sferic,
iar păsările nu mai vin din sud,

deși au umbre ce-au rămas pe cer
în lunga-nșiruire de povești
în care nici un scapăr de mister
nu-ți luminează calea care ești,
și-atunci spre unde și de ce și când
să-ți mai desfereci pașii într-o doară,
doar vezi că universu-i mai flămând
de când îl duci pe suflet drept povară

c u p r i n s

prin dragoste Hristos a înviat p. 3
se naște starea mea de bine p. 4
mi se desprind discret din pleoape p. 6
să pot păși cu cei dezamăgiți p. 7
sub întrebări ce n-au nici un răspuns p. 9
căci m-a uns destinul pururi menestrel p. 10
să pot să beau înveșnicite spații p. 11
și calea-i tot mai grea și tot mai glod p. 12
vânzându-și Fiul de pe cruce p. 13
prin sfinții din icoane p. 14
căci eu exist din veci îndepărtat p. 15
lumină în lumină, răzbind spre veșnicie? p. 16
e doar neostenită căutare p. 17
sunt singura cădere în ispită p. 18
căci îmbrânțește înspre nicăieri p. 19
sub sângele speranței din apus p. 20
iar Dumnezeu, în ceruri, a tras deja zăvorul p. 21
am fost cu viii dureros de viu p. 22
în nemărginiri, cuțite p. 23
visând un lan, tânjește nemurirea p. 25
desprins din veșniciile râvnite? p. 26
pe care le croiră niște nori p. 27
în loc de fructe, stelele ce cad p. 28
mi s-au prelins pe calea mea drept zile p. 29
să simt nevoia să deschid ferestre p. 30
purtând toiagul unui vers p. 31

să mă respire-n taină cu arcușul p. 33
cel ce-a cântat se-nfășură-n suspine p. 34
„Nu-i trezi acuma, lasă-i să mai doarmă”! p. 35
urmau să-mi fie nesperat refugiu p. 36
eu, suflete, mai sparg niște obloane p. 37
vai, omule, de ce nu crezi în tine? p. 38
deși-ți umbrește raza ta divină p. 39
durează sensuri pururi interzise p. 40
de când îl duci pe suflet drept povară p. 41